

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2019
Hans Alf Gallery, SPECTA, Marie Kirkegaard Gallery

Marie Kirkegaard Gallery - Tin Foil - Curated by Jesper Dalgaard

Sonja Lillebæk Christensen, Martin Askholm, Signe Jais, Mette Vangsgaard, Jonas Hvid Søndergaard, Morten Rockford Ravn, Anna Sørensen, Christian Schmidt-Rasmussen, Julie Nord, Stine Marie Jacobsen, Mo Maja Moesgaard, Claus Carstensen, Anna Skov Hassing, Michael Boelt Fischer, Claus Ejner, Simon Ganshorn, Smike Käszner, Bjørn Nørgaard, Kaspar Bonnén, Fie Norsker, Pernille Priergaard Worsøe, Elmer, Christian Finne, Andreas Schulenburg, Mads Steen, Anders Brinch, Thomas Lagermand Lundme, Søren Brunak, Lene Andersen, Mette Hvid Brockmann, Kaspar Colling Nielsen, Malte Tellerup, Morten Vammen indtil November 9, 2019

"Disse tider kræver en ny måde at lede på. Det er ikke længere nok bare at fokusere på tunrover og indtjening. Fortiden har vist os, at hvordan vi lever og driver forretning i verden i dag ikke fører til bæredygtighed, svaghed og sund vækst. Vi er nødt til at ændre vores måde at tænke på. Vi er nødt til at udvikle nye værdier og injektiver ... og vi har brug for, at folk viser vejen ... Vis din utilfredshed og lav noget støj!" (Tin Foil Agenda, 2019)

Tin Foil-dagsordenen stræber efter at tænke på nye måder at organisere, skabe en vital og progressiv hybrid mellem kapitalisme, kunst, design, politik og aktivisme. Det er en folks bevægelse, der ledes af kunstnere, digtere og musikere, der fremsætter deres kommentarer til verden i dag i udsagn og visuelle udtryk trykt på Tin Foil-t-shirts.

Tin Foil-udstillingen samler alle stemmerne ved at vise Tin Foil-t-shirts, der er lavet indtil videre i forhold til originale værker af kunstnerne bag udsagnene. Ved at gøre dette stræber vi efter at opbygge en ny platform for en fri og åben samtale, der skaber et fundament for nye tanker og ideer.

I udstillingstiden torsdag den 24. oktober afholder vi en moderne salonaften med titlen "Er paranoia altid et skridt foran?", En åben diskussion om konsekvenserne af det globale overvågningssamfund, hvor vi blander kunstnerisk, videnskabeligt og politisk præsentationer i en stærk og underholdende cocktail med foredrag af Anders Kjærulff (journalist), Kristoffer Ørum (billedkunstner), René Fléron (civilingeniør DTU Space) og Morten Vammen (dokumentarist, musiker og forfatter).

Galleri SPECTA - Anders Bonnesen

Anders Bonnesen, f. 1976, er billedhugger, uddannet fra hhv. Det Jyske Kunstakademi og Det Kongelige Danske Kunstakademi, hvorfra han dimitterede i 2005. Han modtog i 2007 Statens Kunstfonds treårige arbejdsstipendium og var samme år med til at stifte og drive det kunstnerdrevne udstillingssted Skulpturi.dk, som lukkede i 2012. Yderligere modtog Anders Bonnesen i 2011 Astrid Noacks Legat, samt var nomineret til Bukdahls Bet 2013. Som underviser

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2019
Hans Alf Gallery, SPECTA, Marie Kirkegaard Gallery

har han bl.a. undervist på Billedhuggerskolen på Det Kongelige Danske Kunstakademi.

Ud over at være en nytænkning af, hvad skulptur er og kan være i dag, har Anders Bonnesens arbejde ofte en relation til sprog og litteratur.

Lysskilte:

Anders Bonnesens lysskilte, er variationer over "mødested"-skilte, som vi kender dem fra eksempelvis lufthavne. Måske har skiltene således en praktisk funktion, idet de udpeger steder, hvor man kan mødes, hvis man bliver væk fra hinanden?

Asger Schnack om Bonnesen: Anders Bonnesen er billedhugger, men han er billedhugger – eller billedskaber – af en meget sproglig art; hans resultater befinder sig et sted imellem objektet og sproget, ikke digt i traditionel forstand, ikke skulptur heller i traditionel forstand, men i en fornyende forstand, som ikke blot er forstand, men også forståelse og følelse. Vil du forstå verden (uden at blive belært!), er Anders Bonnesens værker et godt sted at begynde.

Hans Alf Gallery - Both Hands on the Wheel

Friday October 25, Hans Alf Gallery invites everyone to join the opening of the group show "Both Hands on the Wheel".

A handful of the gallery's represented artists plus a few special invitees have been asked to create at least one ceramic object with the pottery wheel as a unifying point of departure. Some have chosen to focus on the classic vase, others have gone with a more deconstructivist angle, and still others have - not surprisingly - decided to ignore the assignment altogether. The resulting show is a fun, puzzling and eclectic voyage into the artistic mind.

"Both Hands on the Wheel" will feature ceramics and a few new works in different materials by the following artists: Christian Achenbach (GER) / Armin Boehm (GER) / Anders Brinch (DEN) / Marliz Frencken (NED) / Andreas Golder (RUS) / Louise Hindsgavl (DEN) / John Isaacs (GBR) / Mie Olise Kjærgaard (DEN) / A. SCRNM Meisner & C. Echeverri (DEN/COL) / Andreas Schulenburg (GER) / Jørgen Haugen Sørensen (DEN)

The show will be on display until November 16.

John Isaacs er en billedhugger, der er bedre kendt for sit konfronterende billede af overvægtige kroppe og rådne lig.

John Isaacs er en britisk kunstner født i 1968 og bor og arbejder i Berlin. Isaacs har udstillet i kendte institutioner og gallerier som Tate Britain, Lisson Gallery, Saatchi og Serpentine. Hvis du Google John Isaacs, bliver du helt sikkert fortrolig med værker, der drejer sig om æstetikken i kroppen og kødet - fede deformerede

kroppe, afskårne ben, løsrevne hajfinner. Omfanget af hans arbejde afsløres dog med denne samtale.

John Isaacs: Når folk spørger mig, hvad jeg gør, siger jeg, at jeg er kunstner, men sommetider siger jeg... jeg er ikke rigtig kunstner. Det har noget at gøre med at være midt i en historie. For mig er poenget med min kunstneriske produktion ikke teknisk; det er en form for helbredelse og filosofi. Derfor er værkerne meget forskellige. Mange af de shows, jeg ser, ligner ikke en separatudstilling, de ser i stedet ud som en kurateret gruppeudstilling. Dette er en form for anonymitet, men det er også en form for på en måde antikunst.

Det er et kendetegn ved Isaacs' arbejde at afslutte hvert stykke med en stemningsfuld titel. Hvert enkelt stykke adresserer et spørgsmål, men kunstneren siger, at det er nøglen til at placere værker sammen, at skabe analogier og dialoger, hvor nye betydninger findes. Historiske og kunstneriske referencer skal også opdages.

Ngorongoro er udover titlen på Isaacs' værk også navnet på et 8.292 km² stort naturbeskyttelsesområde i Tanzania. Reservatet ligger i en højde på mellem 1.020 og 3.587 moh. og grænser direkte til Serengeti nationalpark i nordvest. Naturreservatet er beliggende i den nordlige del af landet, 200 km. vest for Kilimanjaro og ca. halvejs mellem Afrikas østkyst og Victoriasøen. Det grænser op til naturreservatet Serengeti og udgør krater-højlandet med verdens største ubrudte, ikke-oversvømmede caldera. Reservatet omfatter Ngorongoro-krateret, Olmoti-krateret, Oldonyo Lengai-krateret og Empakaai-krateret, samt dyrelivet og menneskene (omkring 52.000 masaiere og deres bebyggelser), som lever i beskyttelsesområdet.

I området findes udgravningsområderne Olduvai og Laetoli, hvor *Homo habilis* opdagedes. Området kaldes derfor ofte for menneskehedens vugge. Man har bl.a. fundet 3,6 mio. år gamle menneskelignende fodspor.

Derudover er værket en reference til **Fountain** ("Fontæne") en såkaldt "readymade" af Marcel Duchamp fra 1917. Det drejer sig om et signeret urinal, en almindelig pissoirkumme, der som en handelsvare kunne købes på markedet. Denne genstand regnes for et af nøgleværkerne i moderne kunst.^[2] Urinalet blev afvist af *Society of Independent Artists* til deres udstilling i *Grand Central Palace* i

New York april 1917, og værket er siden blevet brugt som afsæt for diskussioner om kunstbegrebet og kunstnerens rolle. Originalen fra 1917 er bortkommet, men der eksisterer et fotografi taget af Alfred Stieglitz til magasinet *The Blind Man*. Duchamp har godkendt adskillige replikaer der findes på forskellige museer.

Den originale Fountain, "Fontæne", af Marcel Duchamp, 1917, fotograferet af Alfred Stieglitz til hans

galleri 291 efter Society of Independent Artists' afvisning. Stieglitz brugte en baggrund af The Warriors af Marsden Hartley, pt. aktuel på Louisiana.

Henri-Robert-Marcel Duchamp (født 28. juli 1887, død 2. oktober 1968) var en fransk-amerikansk kunstmaler, skulptør, skakspiller og forfatter, hvis kunst især er knyttet til kubisme, dadaisme og konceptkunst. Selv var Duchamp tilbageholdende med at bruge begrebet "dadaisme", og han var ikke direkte knyttet til nogen dadaistisk gruppering. Duchamp betragtes sammen med Pablo Picasso og Henri Matisse som de tre kunstnere, der hjalp med til at definere de revolutionære udviklinger inden for plastikken i de første årtier af 1900-tallet, og tilsvarende stod han bag vigtige udviklinger inden for malerkunsten og skulpturering.

Duchamp har haft enorm indflydelse på kunsten i 1900- og 2000-tallet, og han havde afgørende indflydelse på udviklingen af konceptkunst. I tiden omkring første verdenskrig havde han afvist mange af sine kunstnerkollegers (herunder Matisses) værker for at være "retinale", det vil sige kun lavet for at tilfredsstille øjet (retina=nethinde). I modsætning hertil ønskede Duchamp at kunsten skulle tilfredsstille sindet.

Anders Scrmn & Carolina Echeverrin - The Unused Love Letters

A few years ago I bought a big german Ceramic Ovn (aka Kiln) as I got the idea that it was time to expand into Ceramics. They delivered it outside my city studio on a cold winter day even though I had ordered to be delivered to my country side one in the Northern part of Zealand. I had to buy two construction workers pizza in order to convince them to drag the 200 kilo Kiln to my car and lift it inside where it barely fitted. I then proceeded to the countryside driving 60 km an hour on the highway as I was afraid my grandmothers old Ford would buckle under the weight. It didn't but it did buckle a year later.

Then a month ago me and Carolina Echeverri got the idea to make ceramic rings in the Kiln. Ambitiously we decided to do 99 which in retrospect was a crazy idea but crazy is fun too. Hans Alf Gallery had invited me to make some ceramics for a group show that they would host and had initially asked me to do some Vases. However it's only natural to stray from an assignment.

The Unused Love Letters was a title from a notebook of mine from 2009. So it's actually 10 years old which has confirmed my belief in never ever to throw anything away. Titles are just words waiting for the right work to come by. Each ring carry it's own title. It's own reference and direction.

The Unused Love Letters is actually Carolina and mine's first art collaboration. That being said Carolina has always been the first one to see a new work of mine, always a guidance, critique and inspiration for me so it was very natural to cooperate on

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2019
Hans Alf Gallery, SPECTA, Marie Kirkegaard Gallery

this mad project. We hope you will join us for the opening Friday the 25th of October at Hans Alf Gallery!

oh and one more thing. Next month I am releasing a brand new silkscreen print + I will have some sort of open studio some time late november and if you are curious you can sign up to my mailinglist [here](#).

Andreas Schulenburg I Andreas Schulenburgs værker møder man det politisk ukorrekte, det provokerende, det alvorfulde, det eftertænksomme og ikke mindst det humoristiske. Andreas Schulenburg arbejder i flere materialer, heriblandt filt, keramik, maleri og tegning. Værkerne kredser om menneskets adfærd og de konsekvenser den har for vores omgivelser, det være sig i det nære såvel som i det større perspektiv.

Om værkerne: De værker jeg har på udstillingen er primært lavet på et keramik værksted her i københavn. Blomsterne har jeg modelleret i porcelænsmasse og resten er lavet i ler brændt op til stentøj. Nogle af værkerne er drejet og andre fx. Uglerne har jeg modelleret op.

Ideen med dette projekt er at skabe en slags industriel katastrofe skov f. eks. de drejede værker forestiller køletårne fra kraftværker, som i sig selv har en super æstetisk form og godt design men samtidig er et symbol på noget farligt og noget svineri. Og i det her tilfælde anvendt som lille uskyldig vase, som står i stor kontrast til de kæmpe køletårne, der står rundt i landskabet især syd for grænsen.

Det samme greb er der også om tønderne og skorstenen.

Blomsterne er placeret til at understrege estetikken og der befinder sig enkelte sorte blomster som ellers ikke forekommer i naturen.

Den udbrændte skov står ved siden af med de forstenede ugler.

Baggrund og praksis: Andreas Schulenburg arbejder i mange forskellige medier: filt, maleri, keramik, tegning og animation. Fælles for værkerne er, at de åbner sig i et umiddelbart og aflæseligt billedsprog.

Med en god portion sort humor og et legende og umiddelbart udtryk skaber Schulenburg sig albuenum til i en politisk ukorrekt tone at konfrontere os med vores adfærd og de konstruktioner, vi omhyggeligt bygger op; det være sig sociale strukturer, velfærd, forbrug, klicheer og hverdagen i det hele taget. Modsætningen mellem det appellerende udtryk og den gennemgående samfundskritiske tråd er tydelig og netop kontrasterne er et væsentligt afsæt i værkerne. Det gør sig også gældende i materialevalget når for eksempel sværd fremstilles i blødt filt eller når keramiske overdimensionerede insekter søger blomster i form af nukleare symboler i glasmosaik.

Materialerne behandles legende og uhøjtideligt og alligevel med stor præcision. Hermed formår Andreas Schulenburg at holde beskueren i en tilstand af ubalance – modsætninger mødes hele tiden, betydninger opbygges for igen at blive nedbrudt, og bedst som man aner et svar, bringes man i tvivl igen.

Andreas Schulenburgs ærinde er ikke at moralisere eller løfte pegefingern. Værkerne udspringer snarere af en vedvarende forundring over den adfærd og de sociale konstruktioner, som vi selv skaber og omgiver os med. Ved hjælp af små forskydninger markerer Schulenburg den hårfine balance, der er mellem konventionerne og det absolut absurde.

Marliz Frencken En vase er et maleri er en skulptur, er en titel, der minder om Gertrude Steins velkendte tilbagevendende digtlinje 'En rose er en rose er en rose'. Selvom hvor Stein henvender sig til ideen om at definere ting, ligesom de er, er Marliz Frencken interesseret i den filosofiske idé om meningsskift, afhængigt af ens synspunkt. Det er første gang, at Frencken har arbejdet med keramik. Ikke som keramikker, men bevidst som kunstner, der skubber grænserne for materialet og omfavner ufuldkommenheder. Denne proces har ført til en række vaser som malerier og skulpturer, der ændrer sig ind i hinandens betydning, og bevæger sig i mellem at være bare en vase og et mere komplekst sprog. Et sprog, hvor kurverne minder om en kvindes krop.

Kvindelig, feminin eller gestalt af en kvinde har i over fyrré år været et tilbagevendende tema inden for Frenkens oeuvre. Et oeuvre, der består af malerier, skulpturer og installationer og bevæger sig mellem fotorealistic, surrealistisk og abstrakt fortolkning af skønhed, sårbarhed, hysteri og komfort.

Fortolkninger, der ofte ikke visuelt behager, men fascinerer på grund af en irriterende smerte, som disse kvindelige figurer ofte viser. Frencken voksede op med en syg mor, der døde, da kunstneren kun var fjorten år gammel. Denne traumatiske begivenhed spiller en vigtig rolle i Frenkens kunstpraksis. Ofte arbejder kunstneren i serier over et par måneder eller år, hvor hun analyserer en form gennem brug af farve, materialer og teknik.

Frenkens arbejde på den tynde linje mellem høj kunst og kitsch. Det er for første gang siden 1989, at Frencken næppe viser den kvindelige form i sin bogstavelige forstand og kun arbejder med pasteller. Skønt hendes nylige arbejde måske kommer på tværs i forhold til hendes arbejde, viser kunstneren sig her meget omhyggeligt som skaber af værket.

Louise Hindsgavls værker på udstillingen: er helt fantastiske i konstruktionen. Det ene har en glødende lækker glasur med guld ind imellem - det andet, sindrigt opbyggede, værk har transferfotos som udsmykning.

Således med Louise Hindsgavls kunstværker. Første gang jeg så dem, kunne mit blik slet ikke stoppe dets lystvandring, men gled og drev uhæmmet over de overraskende skinnende former, frem og tilbage, ud og ind, i et virvar der var ligeså syndigt, som det der foregik i hendes skulpturelle landskab. Her var endelig- noget så sjældent som- en skulptør fra min egen generation, med et selvstændigt ynglende udtryk, og en vilje til at sætte og vove en scene. At tale. I Tom Kristensens roman Hærværk har den fordrukne journalist Jastrau et "emaljeret blik", når han bumler ud fra natteværtshuset Bar des Artistes, og ud i morgenlyset efter en af sine drukturer, og han ser feber-agtigt, og med feberens samme skærpede sanser, på samfundet, der er i fuld gang med sin "glitrende morgentrafik", men uden ham, for han er stået af, han kan ikke mere, han er blevet en voyeur til den normale verden.

Det var det "emalje-blik" jeg følte, da jeg så Hindsgavls skulpturer første gang, dels ved at mit blik vedblev at vandre og ikke kunne afkode, men også fordi alt genkendeligt var blevet rusket af led og ind i en ny kontekst.

For tag ikke fejl af keramikken, porcelænet, den luksuriøst tindrende overflade; der foregår en hed samtidskritik her, som, når først spottet, bringer verden nærmere. Følgende tunge emner har affødt mange af de skulpturer der er i denne bog: kynisme (The Break), kønskamp (Mom 's in the kitchen, og Honeymoon), pædofili (Vacation at aunties- we 're gonna have so much fun), arbejds-stress (Everyday scenario at the office), cover-identitet (Curiosity).

Det er lige på og hårdt, og det kunstneriske medies, og indholdets, hvæsen, skraben og kærtegn imod hinanden skaber et ny-brud. Vi er langt fra brugskunst eller design, der er en indholdsside her, som kun er til ånden. Og til individet, som et menneske der foran skulpturerne, kan se sin selvoptagethed og sin frihed spejlet konvekst i de burleske figurers dance macabre.

Louise Hindsgavl er en del af en meget stærk generation af yngre kvindelige danske kunstnere, som i starten af 2000'erne bragte det narrative element ind i billedkunsten på ny. Jeg indlæser hende helt naturligt i sammenhæng med gennembruddene hos malerne Katrine Ærtebjerg, Katrine Raben Davidsen og Julie Nord, og kollagekunstneren Kirstine Roepstorff, for at nævne nogle få fra den danske scene. Hendes medie er et helt andet, men ligeså nærværende. Men også internationalt er der åndsfæller såsom Kara Walker, Inka Essenhigh, Natalie Djurberg og Susanna Majuri.

Det feminine, det at stå ved det at være kvinde, og ikke forsøge at sløre det i en mandsdomineret kunstverden, har også præget disse kunstnere. Og den utilslørede femininitet- seksualiteten, kropsligheden, sanseligheden hos den moderne kvinde-tilsat en sociologisk indignation og kritisk sans, som flettes ind i værkerne, på hidtil uset vis i kunsthistorien. Femininiteten er ikke feminisme, men har forliget sig med forskellene og lighederne kønnene imellem.

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2019
Hans Alf Gallery, SPECTA, Marie Kirkegaard Gallery

Anders Brinch udtrykker sig i malerier, skulpturer og installationer, som han mikser på kryds og tværs. Farvevalget spænder fra sarte pastelfarver til mørke, dystre nuancer, og han inddrager materialer som stof, pailletter og gips samt organiske materialer som planter og fisk. Inspirationen finder han i den ekspressive og psykedeliske kunst, astronomien, populærkulturen, tegneserier, teater og film m.m. Ud fra disse indtryk skaber han et både humoristisk og grotesk fantasiunivers, der giver en skæv vinkel på hverdagen. Værkerne kommenterer dog samtidig på samfundsrelaterede emner.